

2006. aasta juulis joosti Šveitsi o-nädal (Swiss Orienteering Week, lühidalt SOW) Zermatti linna seintena ümbritsevatel nõlvadel. Kahjuks ei võimaldanud minu rahaline seis 2006. aastal võistlusest osa võtta. Kui 2012. aastal tehti teatavaks, et 2014. aasta suvel taas see võimalus tuleb, oli minu jaoks otsus juba tehtud. Esimesel võimalusel, 2013. aasta septembris, registreerisin end, ostsin lennud ja majutuse ning jäin ootele. Möödunud talvel vist ei möödunud ühtegi treeningut, kus ma poleks mõelnud tõusude võtmisest 2500 meetri peal.

Suve alguses ootusärevus aina kasvas. Korraldajatelt hakkas tulema pilte maastikust ja muud infot läheneva suve tippündmuse kohta. Minul aga hakkas kahjuks jalg jääma aina haigemaks ja haigemaks. Paar nädalat enne kulminatsiooni

võtsin vastu otsuse, et ei jookse sammugi. Kõik ikka selle nimel, et saaks kas või aasta teise poole hinnaga Šveitsi mägedes kuus korda orienteeruda.

Vigastatud olek tekitas üle paljude aastate võimaluse nautida turismi täiel rinnal. Ja seda ma ka tegin. *Living la vida loca!* Esimene asi, millega Zermattis maاندudes rinda pead pistma, on elektriautod – hääletult ja märkamatult sulle selja tagant lähenevad elektriautod. Zermatt on üks paljudest suusakuurortidest, mis on kuulutatud n-ö sisepõlemismootorivabaks. Teoorias tõenäoliselt sama hea idee nagu kommunism. Kahjuks on inimene üks äärmiselt laisk loom, ning seetõttu on väidetavalt Zermattis 2400 elektriautot. Need autod, kombineerituna linna ligi 6000 elaniku ja üle 10 000 turistiga, on üks äraütlemata ebameeldiv kokteil. Oma esimesel

minutil linnas sattusin kahte ohtlikku konflikti elektriautoga, millest õnneks elu ja vigastusteta välja tulin. Ropendamist tuli aga ette kogu nädala vältel.

Nädala esimene võistlus joosti kahel erineval päeval sprindidistantsina otse Zermatti südames – eliidi võistlusklassid ja juuniorid laupäeval *knock-out* (väljalangemisega – toim) sprindina ja kõik ülejäänud pühapäeval tavalise sprindina. Enamik osalejaid oli saabunud Zermatti eelmisel päeval, ja seega oli praktiliselt kõigil tegemist šokeeriva kogemusega hapnikuvõlast, mis tekib 1600 m kõrgusel kiiresti joostes. Lisaks hapnikuvõlale suutsin ka eelmainitud elektriautoga kokku joosta. Kuigi kumbki osapool kannatada ei saanud, saatis umbkeelne sõim mu jooksu kuni silmapiirini. Ei lasknud ennast sellest häirida ja keskendusin oma sooritusele.

Sprint ise oli kvaliteetne nagu Kesk-Euroopas ikka. Kui 2006. aastal veel puudus inimestel nägemus sprindidistantsist, siis nüüd oli juba täiesti viimase peal sprint, mis pakkus tihedat kaardilugemist ja keerulisi teevalikuid. See kõik oli võrreldav 150 meetrise tõusuga ja 30 sekundilise stardiintervalliga. Ilm oli eliitklasside võistluse ajal 30-kraadine ja päike kõrvetas mäestikule kohaselt. Super! Nädal ei oleks saanud paremini alata.

Esmaspäeval algas „päris orienteerumine“. Algasid ka päris mäestikuilmad. Minul oli õnn startida kohe hommikul, kui veel päike taevas säras. Viimased jooksid juba pilve sees, kus nähtavus võis halvimal hetkel olla

10 m ringis. Start oli viidud umbes 2400 m kõrgusele. Kaks minutit enne starti näidati võistluskaarti, mille servas oli

järv 2100 m peal. Hirmuäratav! Rada käis järve ääres ära! Maastik oli enamasti lage muruga kaetud mikroreljeef, kõik ühe suure nõlva peal. Kvaliteetne maastikuosa oli suhteliselt väike, umbes ruutkilomeetrine ala. Kuna igal

foto: erakogu

Puuduta mind nii, et on ilus ja valus

Šveitsi orienteerumisenädal *anno*2014

PEETER PIHL